

SPdgŠ a SZŠ sv. Anežky České

Zřím Řím!

Všeříkající zvolání studentky naší školy na ochozu kopule svatopetrské baziliky. Nádherný výhled byl vlastně odměnou za zdolání 558 schodů. A odměnou byl i zájezd do Říma pro 45 studentek-zpěvaček, 5 učitelů a našeho školního kaplana. Poslední zkoušky sboru Datio před odjezdem probíhaly ve „stísněných“ podmínkách probíhající rekonstrukce školy. Ale díky podpoře vedení školy a pochopení kolegů jsme v úterý 25. září odpoledne vyrazili na téměř 16hodinovou cestu. V Prostějově k nám ještě přistoupil náš průvodce pan Jindřich Miklas. Jeho znalosti, všeobecný rozhled a schopnost řešení různých neočekávaných situací jsme pak oceňovali každý den.

První zastávka byla v městečku Orvieto. Speciální vláček nás vyvezl na koppec, kde se tyčí obrovský chrám s nezvykle pruhovanou fasádou. V boční kapli se pak uskutečnila naše první česká mše. Pak už jsme dorazili do cíle naší cesty a rovnou na prohlídku baziliky sv. Petra. Dlouhé čekání ve frontě a přísná kontrola před vstupem do baziliky se vyplatily. Nádherné, obrovské, úžasné! Jak mohli lidé bez dnešních technických vymožeností něco tak impozantního postavit a vytvořit? Ubytování jsme měli zajištěno v Camping in Town téměř v centru Říma. Bungalovy s vlastní koupelníčkou, příjemné prostředí lesoparku, velké prostorné jídelny a dokonce bazén (s ledovou vodou). Co víc si přát?

Ve čtvrtek byla naplánovaná řada prohlídek. Zaujaly mě Svaté schody na náměstí Piazza di San Giovanni Laterano. Mnozí se, pokorně klečící, modlili až do pozitivně prosluněné kaple, kde jsme měli naši druhou českou mši. Tentokrát již za hudebního doprovodu kytar a hoboje. Děvčata zpívala opravdu krásně a možná je nabudilo i množství přihlížejících turistů. Další silný zážitek

jsem měla v kapli Nejsvětější svátosti. Většinou naše studentky neustále „brebentí“, ale najednou nastalo absolutní ticho, které trvalo asi 2 minuty. Nepopsatelné souznění ticha. Odpoledne jsme se snažili včas přemístit na zkoušku v kostele sv. Marcelina a Petra. Ovšem v dopravní špičce a pro nás nepochopitelném zmatku - nemožné. Dirigent Josef Zajíček byl dost nervózní a sboristky tomu ještě dodaly korunu. Nesoustředěné, nepřipravené, prostě dusno. A tak došlo na „čištění žaludků“. Něco podobného se stalo i před pěti lety před vystoupením v Estonsku. A stejně jako tam, i v Římě se stal zážrak. Na koncertě byl sbor jako vyměněný. Krásné vystoupení, krásný zpěv, usměvavá děvčata a na závěr nadšený potlesk posluchačů.

V pátek nás ovšem čekalo největší překvapení. V bazilice sv. Petra jsme měli doprovázet slavnostní Svatováclavskou českou mši. Mysleli jsme, že budeme zpívat v některé z bočních kaplí, ale nakonec jsme stáli přímo v hlavní lodi. Všichni jsme si začali uvědomovat důležitost této chvíle, ale nejvíce nervózní byla naše varhanice Jana Bezděková. Varhany byly zapnuty asi 15 minut před mší a hrát na velmi odlišný nástroj bez přípravy, to chce opravdu pevné nervy.

Paní učitelka to zvládla úžasně a za to jí patří obdiv a velký dík. Odměnou nám pak bylo pozvání na oslavu Jubilea 50 let existence Velehradu v Římě. Velmi příjemné setkání s biskupem Janem Vokálem, velvyslancem Václavem Kolajou a mnohými dalšími Čechy žijícími v Římě.

V sobotu jsme absolvovali prohlídku dalších památek. V podzemí proslulých Katakomb jsme dokonce měli další z našich mší. Odpoledne nás pak čekalo příjemné koupání v opravdu teplém moři. A v neděli odměna největší: polední Anděl Páně s papežem Františkem na svatopetrském náměstí. Krásná tečka za italským zájezdem.

Na závěr bych chtěla poděkovat kolegovi Pepovi Zajíčkovi za výběr repertoáru a výborné vedení sboru Datio, kolegům Janě, Lidce a Davidovi za muzikantskou souhru, otci Pavlovi za příjemné mše, panu Miklasovi za profesionální průvodcovství, zástupkyni televize NOE Dominice za začlenění se do našeho kolektivu a řidičům Slávečkovi a Renému za bezpečnou jízdu. Zvláštní poděkování patří studentkám, které nejsou věřící, a přesto celý zájezd držely partu a bez „remcání“ absolvovaly všechny mše. Po celou dobu pobytu jsme měli nádherné počasí a moc jsme si všechno

užívali. Jen jeden člověk nám scházel - naše paní ředitelka Pavla Hostašová. Pracovní povinnosti jí nedovolily odjet na týden mimo republiku, a přitom má největší zásluhu na uskutečnění tohoto zájezdu. Děkujeme a snad i ona v brzké době bude moci vyslovit dvě typicky česká slova: „Zřím Řím!“

Alena Jestřebská

Oderští studenti splynuli s přírodou

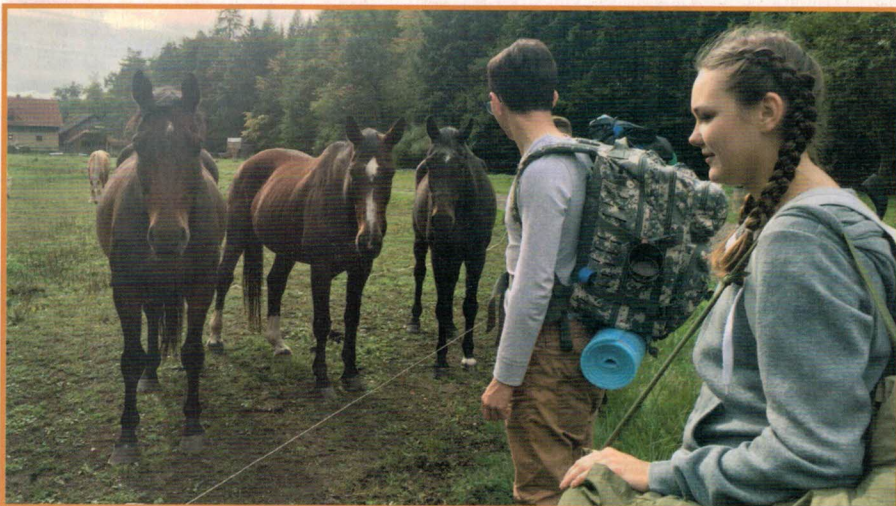
Pět odvážlivců ze SPdgŠ a SZŠ sv. Anežky České se 22. 9. 2018 pod vedením statečné paní učitelky Petry Eliášové a chrabrého absolventa výše zmíněné školy Martina Mužného dostalo v rámci projektu „The Duke of Edinburgh Award“ do české divočiny.

Dobrodružná expedice je posledním bodem ze seznamu aktivit, které musí účastníci projektu splnit, aby získali mezinárodně uznávaný certifikát DofE. Adéla Kleslová, David Popelka a Žaneta Fusková se tohoto závěrečného úkolu zhostili s neohrožeností a nadšením. Na pomoc, a také kvůli doplnění minimálního počtu účastníků, si přizvali Ondru Heryána a Radku Kiššovou.

Společně vedení zkušeným skautem Martinem Mužným se pěšky vydali z Fulneku na mytínu uprostřed se skautským srubem poblíž Lukavce. Místo expedice se nacházelo na okraji vší společnosti – žádný signál, toalety, voda, obchod a lidé. Jednoduše - všem zbývalo spoléhat jen na vlastní síly a dovednost spolupráce.

Jak taková expedice probíhala? Oderští dobrodruhoví museli zpočátku zjistit, jak zapálit oheň bez toho, aniž by použili papír, a pak, když už jej založili za pomoci březové kůry, se museli starat o to, aby ohýnek nevyhasnul. Dále například vařili. Nejednalo se o žádné lahodné speciality, ale o pořádné táborové jídlo, jako například polévka z převařené vody z potoka, brambory, kuře obalené popelem atd. Hlavně si studenti užívali zábavu a legraci, a to nejen přes den při práci, nýbrž i večer s kytarou a zpěvem u táborového ohně.

Se všemi zkušenostmi a skvělými zážitky se už všichni těší na druhou a po-

slední expedici, která však už bude probíhat v drsnějších podmínkách.

David Popelka, PL3

Srdíčkové dny

Ve dnech 20. – 21. 9. 2018 se uskutečnila už tradiční akce „Srdíčkové dny“, které se zúčastnilo deset studentek SPdgŠ a SZŠ sv. Anežky České. Sbírka byla tentokrát pro Nikolku, která má cukrovku a veškerá léčba této nemoci je pro rodinu náročná. Díky vlídnosti, ochotě a příspěvkům občanů se podařilo studentkám vybrat 3 598 Kč. Děkujeme.

Sv. Anežka nasedla na kolo

Pokud jste ve dnech od 17. do 21. září projížděli nebo jste se zdržovali v oblastech kolem Vítkova, Jánských Koupelí či Budišova nad Budišovkou, mohli jste z okénka svého automobilu spatřit velikou skupinu cyklistů, respektive studentů třetího ročníku SPdgŠ a SZŠ sv. Anežky České, kteří právě s odvahou podstupovali turistický kurz. Pohled to mohl být vtipný, inspirující či dechberoucí – vezmeme-li v potaz, že devadesát devět procent skupiny tvořily ženy a zbylé jedno procento tvořil muž.

Již první den si paní učitelky pro všechny dokonale nastrojené začínající cyklisty připravily 32 km dlouhou trasu mířící k ubikaci, tedy k Ústřední hasičské škole SH ČSM v Jánských Koupelích. Tímto jednodenním rozcvičením však výzva pro všechny účastníky nekončí. Hned druhý den v úterý po ranní

rozcvičce a snídani jsou všichni opět na kole a míří k Františkovu dvoru, kde se všichni seznámí se zvířátky z farmy. Tato trasa již měla 36 km. Středa se nesla v odpočívacím duchu, jenže jak pro koho. Studenti sice ušlapali pouhých 25 km, ale zato se na chvíli stali horolezci a podrobili se horolezeckému cvičení na cvičných skálách u přehrady Kružberk. Po překonání panického strachu z výšky se každý cyklista-horolezec uklidnil v nádherném a velice zajímavém Muzeu břidlice v Budišově nad Budišovkou. Poslední den před odjezdem byl pak největší výzvou pro všechny, jednoduše každý měl projít zkouškou ohně. Poslední výlet kladl za cíl zámek Hradec nad Moravicí a trasa slibující tuto krásnou památku měla 45 km. Ale všichni hrdinsky šlápli do pedálů a s odvahou a duchem cyklisty vyrazili vpřed. Výlet byl jak jinak než nádherný.

Pokud si myslíte, že poslední den byl smutný, tak se mýlíte. Ne že by se turistický kurz účastníkům nelíbil, naopak si jej všichni užili, avšak všichni se opravdu těšili domů; protože jak se říká: „všude dobře, doma nejlépe.“ V mysli každý uchovává nádherné vzpomínky na poslední letní slunné dny a, nemyslím to teď ironicky, na 165 km, které každému pomohly překonat sám sebe a zpevnit lýtko.

David Popelka, PL3

